

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 203/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre a jeho uznesením sp. zn. 4 Co 97/2015 z 29. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. novembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením sp. zn. 4 Co 97/2015 z 29. septembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v postavení žalobkyne v konaní vedenom Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“), ktorého predmetom je rozhodovanie o náhrade majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v zmysle podmienok vyplývajúcich zo zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov spôsobenej nesprávnym úradným postupom okresného súdu v exekučnom konaní, v ktorom sťažovateľka vystupovala ako oprávnená.

Okresný súd rozhodoval vo veci samej rozsudkom, proti ktorému sťažovateľka podala odvolanie, v dôsledku čoho jej okresný súd vyrubil súdny poplatok 20 € podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov za podané odvolanie [(príloha zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“)].

Krajský súd napadnutým uznesením rozhodnutie okresného súdu o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie potvrdil ako vecne správne. Krajský súd zároveň napadnutým uznesením rozhodol aj o potvrdení uznesenia okresného súdu č. k. 7 C 390/2012-131 z 22. januára 2015.

Sťažovateľka v závere sťažnosti na podporu svojich tvrdení poukazuje i na „... časť zápisnice z rokovania občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré sa uskutočnilo dňa 27. novembra 2013 o 09:00 hod. na č. dv. 204, 1. poschodie Krajského súdu v Banskej Bystrici, Skuteckého ul. 7, kde sa rozoberala otázka vzniku poplatkovej povinnosti podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov...“, v zmysle ktorej „... konanie vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktoré začalo do 30.09.2012 je podľa § 4 ods. 4

zákona o súdnych poplatkoch oslobodené aj v odvolacom konaní. Navrhovateľovi v týchto veciach podaním odvolania po 01.10.2012 poplatková povinnosť z odvolania nevzniká.“.

V petite podanej sťažnosti sťažovateľka vzhľadom na uvedené žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie označených práv postupom krajského súdu, ako i jeho napadnutým uznesením, ktoré zruší a predmetnú vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako i úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd po preskúmaní predmetu sťažnosti týkajúcej sa napadnutého uznesenia krajského súdu a v kontexte svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podanej sťažnosti je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich v odvolacom konaní o potvrdení rozhodnutí/uznesení súdov prvého stupňa o povinnosti sťažovateľky zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Ústavný súd po preskúmaní predmetu aj tejto sťažnosti dospel k záveru, že z dôvodu, že sťažovateľkou použitá argumentácia je identická s jej právnou argumentáciou, ktorú už použila v celom rade predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd v uplynulom období už zaoberal, sú preto sťažovateľke nepochybne známe dôvody odmietnutia sťažností v rovnakých prípadoch, ako aj vyslovený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku, v dôsledku čoho nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade tejto sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (I. ÚS 453/2014, I. ÚS 517/2014, I. ÚS 763/2014, III. ÚS 514/2014, III. ÚS 620/2014, IV. ÚS 255/2014, IV. ÚS 266/2014, IV. ÚS 267/2014, IV. ÚS 268/2014, IV. ÚS 340/2014 atď.), ktoré skončili odmietnutím rovnakých sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v posudzovaných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia, ktoré skončili rovnako odmietnutím z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Reagujúc na sťažnostnú námietku sťažovateľky [týkajúcu sa poukazu sťažovateľky na časť zápisnice z rokovania občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej

Bystrici z 27. novembra 2013 vo veci vzniku poplatkovej povinnosti podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov (bod 3)] ústavný súd v závere len stručne dodáva, že vo svojej judikatúre sa už neraz vyjadril i k otázke prípadnej rozdielnej interpretácie všeobecne záväzných právnych predpisov v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

Ústavný súd v kontexte zmieneného zastáva názor, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovacu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07, I. ÚS 256/08).

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených (zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako i úhrady trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2016